

MARY BURTON

ZMIZ

DVĚ ODLOUČENÉ SESTRY SVEDOU
DOHROMADY HRŮZNÉ ZLOČINY

Zmiz

Copyright © 2018 by Mary Burton

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Medková, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4767-2 (pdf)

MARY BURTON
Zmiz

přeložila Karolina Medková

VENETA

Všimla sis dnes ráno zpráv? Viděla jsi tu dvaatřicetivteřinovou reportáž o pohřešované dívce? – Ano? To je dobře. Pamatuješ si její jméno a jak vypadala? Je těžké to nezapomenout. Většina lidí zapomene. Ale já na ty pohřešované dívky nezapomínám. Pamatuji si na každíčkou z nich a ctím jejich oběť.

Všechno, co jsem udělal, úplně všechno, jsem udělal z lásky.
A takové štěstí vždy vyžaduje oběti.

S láskou
táta

PROLOG

Přesný čas neznámý

Když schody do sklepa zaskřípaly, mladá dívka se namáhavě zvedla na nohy. Jednu ruku si přitiskla na své velké těhotenské břicho a druhou sevřela kovovou trubku. Přitom poslouchala klidné, rázné kroky blížící se k zamčeným dveřím. Zachrastily klíče a z druhé strany se ozvalo našťvané zamumlání. Už ani netušila, kolik dní na jeho návrat čekala.

O krok ustoupila a prsty pevněji sevřela zbraň, která bývala součástí rámu jejího lehátka. Celé dny se snažila uvolnit šrouby, jež držely postel pohromadě. Používala jen své nehty a pružinku z matrace. Při práci se jí nehty lámaly a trhaly. Včera v noci se jí podařilo odstranit poslední šroub – a kovová tyč s hlasitým zařinčením dopadla na podlahu. Rozplakala se a se svým novým přítelem, přitisknutým k hrudi, se kolébala sem a tam. Měsíce v téhle kleci bez oken mohou dneškem skončit, pokud bude opravdu opatrná.

První zámek cvakl. Zachrastily další klíče.

Během těch měsíců ji navštěvoval každých pár dnů. Nosil jí jídlo, časopisy, vitaminy pro těhotné a větší oblečení,

jak její břicho rostlo. Mluvil s ní zřídka; občas se ptal, jak se daří dítěti. *Kope? Cítí pohyby?* Ještě nikdy těhotná nebyla, a tak nemohla tušit, co je a co není normální.

Petlice se odsunula a dveře se otevřely. Na prahu stál muž s taškami s nákupem v rukou. Pohledem nejdřív nepřítomně zabloudil k ní a pak se zadíval na malý stolek v kuchyňce.

Usmála se, s rukou za zády. Prsty svírala tyč tak pevně, až ji bolely klouby. Měla jen jednu šanci. Jen jednu jedinou.

„Proč stojíš?“ zeptal se a hodil nákup na stolek. „Měla bys odpočívat. Je to už jen otázka dnů, než děťátko přijde.“

„Tuhlo mi břicho. Je mi líp, když stojím.“ Byla to pravda. Svaly v břiše se jí začínaly stahovat. Nejdřív si myslela, že se miminko jen protahuje a zase se balí do klubíčka, ale pak pochopila, že jí dochází čas.

„Kope?“ zeptal se.

„Pořád.“ Taký pravda. Během prvních týdnů jejího věznění si přála jediné – spát a vytěsnit z mysli dítě i celou tuhle místnost. Každé kopnutí do močového měchýře, křeče v bedrech i návaly nevolnosti jí připomínaly, jak pitomá byla. A někdy, když ji přemohla samota, propadala nejistotě, jestli její dítě vůbec stojí na její straně.

„Přinesl jsem ti pár dalších časopisů.“ Znělo to pyšně, jako by byl spokojený sám se sebou. „Tentokrát jsou aktuální.“

Opatrně je položil na stolek a rozprostřel do úhledného vějíře. Zadívala se na lesklé obálky a přinutila se usmát. Očekával, že ji taková výjimečná laskavost potěší. A tak se zářivě usmívala, aby si myslel, že je poddajná a slabá, zatímco jí hlavou běží představy, jak mu roztříští hlavu. Tučně vyvedené titulky na časopisech jí prolétly myslí tak, že si jich sotva povšimla. „Čtení na pláž“. „Sexy líčení“. „Krátké kraťásky“. „Letmé nahlédnutí do podzimní módy“.

Časopisy jí alespoň prozradily, že jaro už předalo vládu létu. „Co je za den?“ zeptala se.

Dvě igelitové tašky s nákupem položil vedle dřezu. „Je pátek, nebo možná sobota. Do termínu porodu zbývají sotva dva týdny.“

Naposledy viděla napsané datum prvního června, několik týdnů poté, co ji do téhle místnosti zavřel. V novinách o ní byl článek. A v něm si přečetla slova vlastní matky: „Nemyslíme si, že by utekla.“

„Nemyslíme“. Dokonce i její matka pochybovala, jestli ji někdo unesl.

Ty noviny jí nechal, protože dobře věděl, jak to podpoří její vlastní pochyby a obavy, že pátrání po ní uvadá.

Po tom článku si uvědomila, že žádný zachránce nepříjde. *Nikdo* nepříjde. Jestli se má zachránit, bude to muset udělat sama.

„A pak mě necháš jít, je to tak?“ zeptala se.

„Už jsem ti řekl, že ano.“ Opatrně vyndal jablka, banány, chléb a balík těstovin. Přinesl taky vejce, mléko a sýr – vše pro zdravé miminko. A pokud si chtěla jídlo ohřát nebo si uvařit vejce, měla k dispozici mikrovlnku. Žádný kov ani sklo. Jen papírové talíře a kelímky. Žádné propisky ani tužky. Nic nebezpečného.

„V sázce je příliš mnoho. Nemůžeme ti dovolit udělat něco nepředloženého,“ tvrdil.

Ale ona už tu nejhoupější věc svého života udělala. Uvěřila jeho krásným lžím, které jí slibovaly záchranu po tom hnusném rozchodu, záchranu od rodičů, kteří nestáli ani o ni, ani o její dítě. Nalákal ji do téhle odporné díry úsměvy a sladkými slůvky, takže do ní vlezla úplně sama. A teď, pokud se jí první úder nevydaří, ona i její dítě zaplatí vysokou cenu.

„Taký jsem ti přinesl další oblečení,“ řekl. „To tvoje břicho se teda zvětšuje, děvče. Už se ti napíná i to extra velké tričko.“

Zrcadlila jeho úsměv s nadějí, že si alespoň maličko přestane dávat takový pozor. „Bude to velké miminko.“

„Zdravé a silné, přesně jak Pán zamýšlel. Poděkuješ mi, až se narodí.“

„Poděkuje“ mu? – Že ji zamkl do téhle místnosti? „Nebyla jsem vždycky vděčná za to, cos pro mě udělal. Ale pokaždé když moje děťátko kope, vzdávám ti v modlitbě dík,“ zalhala.

„To je dobře. Moc dobře. Kuráž je pro dítě skvělá vlastnost.“

S uspokojením se otočil, otevřel malou ledničku a začal do ní ukládat chlazené věci. Nejdřív mléko.

Nadechla se a sevřela trubku ještě pevněji. Představovala si, jak ho udeří do temene.

Prerovnával věci v lednici, aby v ní vytvořil místo na vejce a sýr, a tak udělala krok k němu. Říkal něco o tom, že musí víc jíst, zatímco ona zvedla tyč nad hlavu. Bez hlesu se vrhla kupředu a soustředila se jedině na úder kovu do hlavy. Měla jen jednu šanci a ani si nedokázala představit, co by se stalo, kdyby se jí to nepodařilo.

Těsně předtím než trubka dopadla, vzhlédl a jeho úsměv zmizel. Rychle, jako kočka, sebou trhl doprava a zvedl paži, takže ho tyč udeřila do předloktí.

Hekl bolestí a zavrčel: „Mrcho!“

Zachvátila ji čirá panika. Znovu se pokusila zvednout trubku, ale než se jí to podařilo, levou pěstí ji udeřil do čelisti a hlava se jí naplnila strašlivou bolestí. Zavravorala a klesla na kolena. Povolila sevření a tyč dopadla s hlasitým bouchnutím na podlahu. Pomalu se odkutálela z jejího dosahu. Před očima se jí dělaly mžitky.

Zvedl trubku, popadl ji za vlasy a vytáhl na nohy. Prudce a horce dýchal. Cítila, jak se jí trhají vlasy z hlavy a v čelisti jí bolestivě tepe. Ucítla krev a jazykem se zlehka dotkla zlomeného zubu. Instinktivně si chránila břicho.

Zvedl tyč a chystal se udeřit. „Vždycky jsem si říkal, že jsi až moc milá a hodná. Ale ty jsi vůbec hodná nebyla. Jen ses mě snažila přimět, abych odhodil ostražitost. Jenže já už jsem si přesně tohle zažil. Vím, jak ženský jako ty lžou.“

„Omlouvám se! Už to neudělám!“ vřískala.

Přítáhl si její zkrvavenou tvář k sobě. „Kdyby záleželo jen na mně, vymlátíl bych z tebe duši. Jeden po druhém bych ti vylámal zuby a narval ti je do krku.“ Shodil ji na kovové lehátko jako hadrovou panenku. Pozvedl trubku, aby si uvědomila, jak zručně by jí dokázal způsobit bolest, aniž by přitom ohrozil miminko.

„Už to neudělám! Neudělám!“ žadonila a roztřesenýma rukama si chránila obličej.

„Jestli něco takového zkusíš ještě jednou, zlámu ti ruce i nohy. Rozumíš mi?“

Slzy jí tekly po tvářích, zatímco se snažila být co možná nejmenší.

„Slyšíš mě?“

„Ano,“ vzlykla. „Ani se nepohnu.“

Odtáhl ji z lehátka a přinutil ji postavit se do rohu. Hodil na zem matraci, zvedl lehátko a vystrčil ho ze dveří. Dojelo do chodby, navždy mimo její dosah.

Odešel z místnosti a přibouchl za sebou dveře. Neslyšela cvaknutí zámku ani chrastění klíčů. Trochu se narovnala a naslouchala dusotu jeho kroků. Napadlo ji, jestli by se neměla pokusit ještě jednou utéct.

Ale stejně rychle jako ten nápad přišel, tak ho zase opustila. Dveře se otevřely a muž se objevil znovu, s okovy na řetězu v ruce. „Měl jsem to udělat hned první den. Ale snažil jsem se být hodný. Nechci být zlý. Můžeš si za to jediné sama.“

Jeden konec řetězu připevnil k háku zaraženému hluboko do zdi a pak se natáhl k jejímu kotníku. Reflexivně mu plná strachu odkopla ruku. Popadl ji ale za nohu tak silně, až se jí do kůže zaryly jeho nehty. Navlékl jí na kotník okov a zamkl ho.

Kov ji pevně obemkl a okamžitě ji začal dřít do kůže. „Tohle není nutné. Budu poslušná.“

„Svou příležitost jsi už dostala.“ Zadýchaně se od ní odtáhl a promnul si předloktí, jako by ho ještě bolelo. A ačkoli byla vyděšená, byla ráda, že mu aspoň nějak ublížila. Vidět ho trpět stálo za ten zlomený zub i bolest, která jí stále ještě drnčela v hlavě.

„Chci odtud pryč!“ zakřičela.

Pozpátku došel ke dveřím a cestou zvedl kovovou tyč. „Ale to víš, že se dostaneš pryč, zlato. Nechám tě jít, jakmile mi porodíš zdravé dítě!“

Miminko ji prudce koplo do žeber, jako by se chtělo vyrovnat jejímu bušení srdce. „Proč to moje dítě vůbec chceš?“

„Je zamluvené. Vezme si ho slušná dvojice, která mu dá vše, co si zaslouží.“ Jak si vytahoval z kapsy klíče, vypadlo mu na zem pero a zakutálelo se mimo dohled pod lednici. Ještě byl ale moc rozčilený, než aby si toho všiml. Jen si znovu promnul předloktí a pak za sebou přibouchl dveře. Tentokrát petlice zapadla na místo.

Prsty sevřela okov a zatahala za něj. Zaryl se jí do kůže, až sebou trhla bolestí. Do očí jí vystoupaly slzy, ale odmítala se poddat tomu hrozivému strachu, který se ji chystal pohltnout.

Vstala a vydala se ke dveřím. Zjistila ale, že jí řetěz dovolí dojít jen pár kroků. Měla pouze tolik volnosti, aby se dostala na záchod, ke komodě a k lednici. Mikrovlnka byla pár centimetrů mimo dosah.

Klekla si a prsty vklouzla do malé škvíry pod lednicí. Konečky prstů se dotkla propisky, která se několik napjatých vteřin kutálela dál. Přitiskla si pohmožděnou tvář k lednici, natáhla paži a modlila se, aby na propisku dosáhla. Jako zázrakem se jí dostala pod prsty. Vylovila ji zpod chladničky a sevřela v ruku. Byla to obyčejná propiska. Sundala z ní modré plastové víčko a pokusila se ho vsunout do zámku pouta. Kov plast zcela nekompromisně pohltil a zanechal ji tak před volbou, zda na zámek zkusí použít hrot propisky, nebo si ji schová na něco jiného.

Než se rozhodla, seděla na zemi asi půl hodiny. Pak se přesunula ke komodě. Řetěz se při jejím pohybu pohupoval a kov ji dráсал do kůže. Odsunula laciný kus nábytku od stěny s jasným záměrem.

Měla měsíce na to, prozkoumat každičký centimetr téhle místnosti, a na zadní straně komody našla iniciály.

JJ
OM
KS

Jestli měla kdy nějaké pochybnosti, zda tu před ní byly nějaké jiné dívky, ty iniciály dokazovaly, že tu nebyla ani první a zřejmě ani poslední. Pozornost teď ale přesunula k druhému objevu, který učinila před osmi týdny. Jednalo se o větrací průduch za komodou a jeho dva uvolněné šrouby, které byly téměř venku. Nejdřív si myslela, že našla cestu ven – a naděje se v ní vzedmula tak prudce, až to zabolelo. Jakmile ale kryt větracího otvoru odstranila, zjistila, že je příliš malý pro jakékoli lidské tělo. Nebyla to úniková cesta.

Byla to skrýš.

Opatrně mřížku vytáhla, aby nebylo nic slyšet, protože se obávala, že on stále ještě číhá za dveřmi. Jak se ale ticho prodlužovalo, odvážíla se víc a strčila ruku do temného otvoru, dokud prsty nenahmatala to, co hledala. Úžasné, co člověk objeví, když jediné, co má, je čas.

Vyndala ven časopisy, vrátila mřížku a přesunula komodu zpět na místo. Neměla tušení, kdy se zase vrátí, a tak bylo moudré působit nevinně.

Na podlaze si narovnala matraci a pak uhladila prostěradlo a polštář. Usadila se a zjistila, že nová postel je ještě tvrdší a nepohodlnější, když už nemá ani ten skřípající kovový rám lehátka. Na okrajích časopisu si přečetla naškrábané zápisky, které už skoro uměla nazpaměť.

Jestli tohle čteš...

Chtěla přidat i svoje, ale neměla pero. A strávila až příliš mnoho hodin pátráním po tom, které používaly, a přemítáním, co se s ním asi stalo. Ale teď měla své vlastní. Možná to bylo malé vítězství, ale ona potřebovala věřit, že je to záchranné lano. Teď mohla zapsat svoje vlastní myšlenky na okraj časopisu vedle poznámek JJ, OM a KS.

Přitiskla si ruku k bolavé čelisti a zamrkala, když se jí pokoušela pohnout sem a tam. Ale lpěla na každém vítězství, protože i ta nejmenší ji chránila před tím, aby se zbláznila.

Opatrně vrátila staré časopisy do větracího otvoru a mřížku přišroubovala zpátky, kdyby se vrátil. Potom si vzala novější časopis a nalistovala za titulkou první stránku se spoustou bílého místa. V levém horním rohu kreslila maličké kroužky, dokud se neobjevil modrý inkoust.

Roztřesenou rukou napsala:

Jestli tohle čteš...

Jmenuju se Paige Sheldonová.

Je léto 2018.

Věci, co mám ráda: televizní maratony, svůj smart-phone, čokoládovou zmrzlinu.

Věci, co nenávidím: že se moje máma nikdy nedozví, že je mi to líto.

PRVNÍ KAPITOLA

Neděle 24. června, 16:00

Texas Hill Country, 40 mil západně od Austinu

Na nebi kroužili dva supi. Jejich široká bledá křídla je nesla vzdušnými proudy, jak kroužili stále blíž a blíž, klesali níž a mířili k tomu, co je sem přivolalo. Stejně jako on, supi neměli žádný elegantní důvod k životu. Stejně jako on, uklízeli nepořádek, který za sebou zanechávala smrt.

Texas ranger Mitchell Hayden odbočil ze zpevněné venkovské silnice na dlouhou prašnou příjezdovou cestu, která vedla k vrakovišti a autoopravně Jacka Crowa. Sám v Hill Country nebyl už několik let. Ne od doby, kdy jeho žena onemocněla. Sierra ho dřív dokázala vylákat na venkov, aby navštívili různá vinařství nebo se porozhlédli po maličkatých obchůdcích. Pokaždé jí vyhověl, vděčný za její smích a úsměvy, které vnášela do života ovládaného spoustou temnoty. Teď už ale Sierra nebyla a on sem jezdit přestal.

Pohyb supů ho přiměl znovu vzhlednout a uvědomit si, že jejich cíl leží nedaleko. Svaly svírající mu lebku se stáhly, a tak mu bylo jasné, že to, co ho tu čeká, nebude nic hezkého.

Minulý pátek mu zavolał informátor, s nímž pracoval už mnoho let. Jack Crow byl drsný stařík, kterému táhlo na pětasedesát, shromažďoval staré autosoučástky, prodal jich vždy jen pár, a naopak většinu kupil kolem sebe do kovových kopců. Crow kdysi býval vojenským lékařem. Chytili ho při krádeži morfia, a tak se mu dostalo ostudného propuštění z armády a navrch si něco odseděl i ve vězení. Ale poté už měl celkem čistý štít. Jistěže občas zašil lidi, kteří nechtěli vysvětlovat doktorům na pohotovosti, proč jsou postřelení nebo pobodaní, ale zároveň se držel stranou jinak velmi lákavých podniků, jakými v jižním Texasu byly obchod s bílým masem a drogy. Ti, kteří za Crowem chodili, věděli, že na nikoho nic nepráskne, pokud neublíží ženám nebo dětem. V takových případech se nedalo nic předvídat. Hayden předpokládal, že ten včerejší telefonát ho dovede k dalšímu drogovému dealerovi nebo násilnickému pašerákovi.

Když Haydenovo SUV projíždělo vrakovišťem, které by se neznalci mohlo jevit jako naprostý chaos, zvedal se mu pod koly prach. Nicméně ranger ze zkušenosti věděl, že se mohl Crowa zeptat na jakoukoli součástku skrytou v nekonečných kupách okolo a on ji během pár minut pohotově našel.

Další dva supi se přidali k původní dvojici a společně skřehotali jako děsivé kvarteto. Zanedlouho supi zaplní jasné modré nebe, aby předstihli texaské horko, které nakonec vždycky všechny zažene někam do stínu.

Hayden dojel k přívěsu, kterému Crow říkal téměř třicet let „domov“. Během několika uplynulých let měl nespočet nabídek k prodeji, ale všechny odmítl. Pozemek teď měl pro developery mnohem větší hodnotu než uvádající vrakoviště, ale stařík si své teritorium žárlivě střežil. Neměl totiž kam jít.

Ranger dojel pomalu k přívěsu, zastavil a vypnul motor. Odpoutal se a vytáhl zbraň z pouzdra. Stejně jako supi na obloze cítil tolik povědomý pach smrti.

Crow měl vzadu malou verandu, odkud se mohl dívat na západy slunce. Starý muž měl soumraky rád a většinu večerů trávil popíjením whisky z typické sklenice, v níž se odrážely oranžové a žluté paprsky slunce v jantarové tekutině.

Když Hayden obešel přívěs, spatřil dva supy, jak klovou do nohy muže usazeného v zahradním křesílku s výhledem k západu, kam ale slunce zamíří až za několik hodin.

„Vypadněte odsud!“ zakřičel Hayden. „Vypadněte!“

Ptáci odskočili několik kroků, pak zamávali křídly a vyhoupli se na střechu přívěsu, odkud mohli sledovat, kdy ten nový predátor zase zmizí.

Stařík seděl v křesílku dost shrbeně a i ze vzdálenosti pěti metrů ranger viděl, že má prsty ohnuté a zkroucené ve strašlivých úhlech. Crowovi chybělo i několik nehtů a na verandu kapala do tmavých kaluží krev.

Ať už ho zabil kdokoli, záměrně v těle zanechal otevřené rány, aby pach krve přilákal supy i z dvoukilometrové vzdálenosti.

Soudě dle důkazů, Crow byl mrtev už několik hodin.

„Ježiši, Crowe...“ Smutek kolem něj zakroužil jako supi, ale hned ho zase zahnal.

Místo aby se vrhl k mrtvému, prohlédl si Hayden obzor, jestli tam někdo nečíhá. Pak obešel přívěs a prozkoumal všechny úhly. Teprve potom vystoupal po čtyřech úzkých schůdcích na verandu, přešel dřevěnou desku a otevřel vzající dveře.

S prstem na spoušti si rozsvítil a nakoukl dovnitř. Všechno tam bylo vzhůru nohama. Polštáře byly stržené z gauče a rozpárané, křeslo převrácené a zásuvky z malého stolu vytažené a vysypané. Hromádka fotografií, většina s obrázkem mladšího Crowa a malé holčičky, ležela pomuchlaná uprostřed místnosti mezi střepy skla a kousky tenkých černých rámečků. Ošlapaný koberec tlumil kroky jeho kovbojských bot, když se vydal k zadní ložnici, kde našel odhozenou

a rozpáranou matrací. Bílé chomáčky výplně se válely všude kolem.

Když se ujistil, že nehrozí žádné nebezpečí, vrátil se k tělu Jacka Crowa. Supi už zase stáli na verandě. Zadupal a hrubě se na ně rozkřičel, dokud nezmizeli a on si nemohl v klidu prohlédnout tělo.

Staříkovu drsnou tvář pokrývalo bílé strniště a úzké rty měl zkřivené do šklebu bolesti a hněvu. Kostkovanou košili měl rozepnutou, takže z ní vystupovalo kulaté břicho v bílém tričku, potřísněném krví a potem.

Zblízka Hayden viděl, že jsou Crowovy nohy zkroucené v podivném úhlu, jako by mu někdo roztříštil česky kládívem nebo sochorem.

Uložil si zbraň do pouzdra a dovolil si první záchvěv smutku. Ten starý mizera možná kdysi porušil nějaký ten zákon, ale pod vši tou nevrlostí a hulvátstvím se skrýval slušný chlap.

Prohledal mu kapsy, aniž by očekával, že něco najde. Nicméně v náprsní kapse objevil kartu. Byl na ní pikový král. Karta zářila čistotou, jako by ji někdo právě vytáhl z nového balíčku. Žádný z gangů operujících v okolí žádné takové karty nepoužíval, ale i tak to bylo zřejmé. Ta karta znamenala vzkaz.

Hayden sáhl pro telefon a zavolal místnímu šerifovi a pak státní soudní lékaře. Crow mu nijak nenaznačil, proč se s ním chtěl vidět. Jen říkal, že je to opravdu důležité.

„Crowe, co po tobě sakra chtěli?“

DRUHÁ KAPITOLA

Pondělí 25. června, 15:00

Austin, Texas

Doktorka Faith McIntyrová z Traviského ústavu soudního lékařství zkoumala na pitevním sále tělo čtyřiašedesátiletého muže, které leželo na pojízdném lůžku u nerezového umyvadla. Z malých reproduktorů umístěných vedle bílé tabule s denním programem, nadepsaným úzkým a uměřeným písmem, hrála tiše country hudba. U nich stál hrnek s nápisem „Texas“, vyvedeným červeným, zeleným a černým popisovačem. Nad lehátkem visel mikrofon a taky velké polohovatelné světlo, které se odráželo v nerezových nástrojích vyrovnaných na tácu.

Podle zprávy z vyšetřování byl muž, jehož pitvu měla provést, nalezen před svým přívěsem v zahradním křesílku. Zjevně utrpěl mnohačetné poranění kloubů. Přivolaní zdravotníci ho na místě prohlásili za mrtvého.

Když tělo dorazilo do ústavu soudního lékařství a bylo zbaveno oblečení a bot, Faith si okamžitě povšimla hrůzných známek mučení, včetně několika zlomených prstů, tržných ran a roztržité česky.

To byla smrt vyhrazená těm, kteří se ocitli na černém seznamu drogových kartelů. „Měl nějaké spojení na obchod s drogami?“ zeptala se Faith.

Otázku směřovala na rangera Mitchella Haydena. Jeho opálený obličej, ošlehaný lety na texaském slunci, působil stoicky a neprozrazoval nic z toho, co si myslí. Velké ruce, spuštěné k bokům, měl sice povolené, ale během jediného mrknutí byly připravené sevřít se v pěst. A jeho vysoké svalnaté tělo, které sotva před třemi týdny dostalo přímý zásah kulkou do kevlarové vesty, stálo nehnutě, jako z kamene.

Hayden měl pověst rázného člověka, jehož rozhodnost hraničila až s necitelností, ale Faith ho znala už několik let a věděla, že čím je tišší, tím hlouběji něco prožívá.

„Proč se texas ranger zajímá o někoho, jako byl Jack Crow?“ zeptala se.

„Jack Crow mi v pátek volal. Nikdy se neozýval, jen aby si pokecal, a tak když mi měl co říct, poslouchal jsem. Nedostal jsem se za ním dřív než včera, a když jsem k němu přijel, našel jsem ho takhle.“

„Máš tušení, co ti chtěl říct?“ ptala se dál.

„Po telefonu mi nechtěl nic prozradit. Nikdy je neměl rád, protože věřil, že jsou jeho hovory odposlouchávané.“

„Trpěl paranoiou?“

„Ne. Alespoň ne víc než každý průměrný samotář.“

„Patolog na místě činu mi hlásil, že v přívěsu se nenalezlo nic silnějšího než aspirin, ačkoli se našel recept na oxycontin. V lednici bylo dvanáct neotevřených láhví piva. A nenašla se ani jediná řádka od něj, která by nějak naznačila, proč takhle zemřel.“

„Já vím. Sám jsem tam prohledal každičký centimetr, ale zjevně to udělal už někdo přede mnou.“

Lékařka zvedla mužovo zápěstí. „Můžu potvrdit, že byl připoután, nejspíš přímo železky, a ten, kdo mu je nasazoval, si dal záležet, aby ho bolestivě škrtily.“

„Žádná pouta se na místě nenašla, ale Jack Crow měřil skoro sto devadesát centimetrů a vážil tak sto deset kilo. I připoutaný by určitě dělal problémy každému, kdo by ho chtěl udržet na místě.“

„To si nejsem jistá. Domnívám se, že byl vážně nemocný.“

„Nemocný?“

„Odhaduju to na rakovinu. Pokožku má zažloutlou a břicho nafouklé. Budu vědět víc, až ho otevřu, ale jestli se jednalo o rakovinu slinivky, moc času mu nezbývalo.“

Hayden se na okamžik odmlčel, jako by si třídil myšlenky. V očích se mu zračily stíny bolesti, které Faith připomněly, že se stále ještě nevzpamatoval ze smrti své ženy před čtyřmi lety.

Ranger pak ukázal na vybledlé tetování na mužově paži a odkašlal si. „Zamlada sloužil v elitní jednotce rangerů. Takže ať už rakovinu měl, nebo ne, byl to zatraceně tvrdej chlápek, kterej by se z tohohle světa nenechal jen tak sprovodit.“

Rukama v rukavicích patologka jela po mužově lebce, dokud nenarazila na tvrdou bouli. „Má tadý velký otok. Někdo ho zezadu udeřil do hlavy. Možná že ho i bouchl nebo kopl do čelisti, než ho připoutal, soudě podle odkrvení v dolní čelisti.“

„A pak se na něm dal někdo do práce,“ podotkl Hayden.

„Taký si to myslím.“

„Ta zranění určitě bolela jako čert, ale jaká je asi příčina smrti?“ zeptal se.

Otevřela Crowovi víčka a zadívala se do lehce rozšířených zorniček a krhavého nažloutlého bělma. „Víc budu vědět, až ho otevřu.“

Do místnosti vstoupila Nancy Ridgfieldová, patologka z místa činu. V ústavu soudního lékařství už pracovala pět let a od svého nástupu tvořila s Faith tým. Drobná černo-vláska byla pečlivá, laskavá a měla báječný smysl pro humor.

„Doktorko, kapitáne.“ Nancy klikla na monitor počítače a zobrazila první digitální snímky z rentgenu pravé a levé

paže a ruky. Všechny brázdily zlomeniny. „Fraktury jsou čerstvé. Staly se krátce před smrtí. A jeho pravá česka, jak jste si oba shodně mysleli, byla zlomená na několika místech.“

Roztříštit kost vyžadovalo neuvěřitelnou sílu. Taková bolest mohla klidně postačit k tomu, aby způsobila zástavu srdce.

Faith si prohlížela široké lícni kosti oběti a bledou drsnou čelist, pokrytou bílým strništěm. Nikdo by Jacka Crowa za hezouna nepovažoval, ale Faith by se vsadila, že zamlada býval opravdu pohledný.

„Našli jste už jeho rodinu?“ zeptala se.

„Vyslechl jsem muže, který bydlí na Crowově pozemku, Davida Ledbettera,“ odpověděl Hayden. „Podle něj měl Crow syna a dceru. Syna Dirka Crowa jsem ještě nenašel, ale objevil jsem dceru Macy Crowovou a včera jsem jí už volal. Žije ve Virginii. Říkala, že přiletí prvním letadlem dnes dopoledne.“

„Nech mi tu její kontaktní údaje, kdybych se jí potřebovala ozvat,“ požádala Faith.

„Už jsem je předal Nancy,“ řekl Hayden.

Faith položila ruku na Crowovo rameno a pocítila píchnutí soucitu. Možná že to nebyl žádný svatoušek, ale nikdo si nezasloužil takhle trpět.

Nadechla se a snažila se nepředstavovat si agonii, která musela naplňovat poslední minuty mužova života. Jack Crow teď musel přestat být člověkem. Jeho tělo se stalo důkazním materiálem, a pokud si nechá mysl zatemnit emocemi, nedokáže vyslechnout jeho příběh.

Stáhla si mikrofon trochu níž k sobě a oznámila jméno oběti, výšku, váhu a poranění.

Začala vnějším ohledáním a zvedla mužovu pravou paži. Spodní část předloktí měl sice zčernalou usazenou krví, když mu srdce přestalo pumpovat, ale i tak spatřila vybledlá písmena tetování „Neubližuj“. Zjištění oznámila do diktafonu, stejně jako nález tetování „Army Ranger“. Pak pokračovala

v hledání dalších charakteristik. Na podbřišku měl jizvu, pravděpodobně po odstranění slepého střeva, a na rameni staré okrouhlé zranění, jako by byl kdysi postřelen. Zkontrolovala kůži mezi prsty na nohou i na rukou a žíly na pažích a vnitřních stehnech, jestli nenajde známky po vpichu jehel. Neobjevila ale nic.

Zvedla jednu z jeho rukou a prohlédla si prsty, teď už kolem kůžiček nehtů modré. „Nancy, máš papír?“

„Jistě, doktorko,“ potvrdila Nancy.

Faith se pustila do práce pod třemi nedotčenými nehty a Nancy držela čistý papír pod rukou. Na list dopadlo několik výškrabků. „Třeba budeme mít štěstí a Jack svého útočníka poškrábal.“

Pak mu nanesla inkoust na konečky prstů a přitiskla je na kartičky pro otisky. Hayden sice provedl identifikaci, ale forenzní důkaz byl taky nutný.

„Ledbetter pracoval s Crowem skoro dva roky a dělal pro něj na vrakovišti různé práce,“ promluvil Hayden.

„Neříkal něco užitečného o pacientově zdraví?“ zeptala se doktorka.

„Říkal, že Crow během posledních měsíců dost zpomalil, ale že si nikdy na nic nestěžoval.“

Faith se natáhla pro skalpel a provedla Y řez, který začala nad prsními svaly a pokračovala přes břicho přímo dolů. Odtáhla svaly, vzala si kleště a rozštípla konce žeber, aby mohla vyjmout hrudní koš. Poté vyndala orgány, zvážila je a odložila stranou.

Okamžitě si povšimla zvětšeného srdce, a když ho vyjmul z těla a rozřízla, objevila několik těžce zanesených tepen. Pravá srdeční komora byla nezdravě zbarvená, jako by se průtok krve náhle zastavil.

Na plicích měl několik lézí a při prohmatání břišní dutiny Faith objevila tvrdou hrudku za žaludkem. Po odebrání žaludku se ukázal nádor na slinivce, takže domněnka

s rakovinou se ukázala jako správná. Jack Crow už byl nějakou dobu chodící mrtvolou.

„Musel mít velké bolesti,“ řekla Faith. „Překvapuje mě, že si nevyzvedl ty prášky na bolest.“

„Ledbetter vykládal, že Crow před šesti týdny omdlel, a tak ho odvezl k doktorovi. Chtěli mu tam udělat nějaké testy, ale Crow to odmítl.“ Hayden se pomalu, klidně nadechl. „Věděl, že se mu krátí čas, a tak chtěl ulevit svému svědomí.“

„Možná,“ přikývla Faith.

Pokračovala v prohlídce a vážení orgánů, a když je všechny přezkoumala, vložila je zpět do těla a Y řez zašila.

„Selhalo mu srdce,“ prohlásila. „Ale to mučení vzhledem k jeho oslabenému zdraví zjevně zástavu srdce zapříčinilo. Prohlašuji to za zabití.“ Zabití neznamenaloby vždy hned vraždu, ale zkrátka smrt zapříčiněnou druhou osobou. Její prohlášení dávalo Haydenovi zelenou, aby mohl začít pátrat po vrahovi.

„Technici z forenzního získali v přívěsu spoustu otisků, ale nevíme, komu patří.“ Haydenův pronikavý pohled o maličko zjemněl. „Děkuju, že sis tenhle případ vzala hned dneska odpoledne. Dám ti vědět.“

„Díky. Budu ráda, když se dozvím, co se stalo.“

„Pan David Ledbetter se přišel podívat na tělo,“ promluvila Nancy. „Chtěl by se také vidět s tebou, doktorko.“

„Ze zákona mu toho o stavu těla moc říct nemůžu, protože není z rodiny, ale promluví s ním,“ řekla Faith. „Nancy, můžeš pana Crowa připravit?“

„Ano.“

„Kapitáne, chceš se ke mně přidat?“ zeptala se Faith.

„Rád,“ přisvědčil.

„Dejte mi chvíličku, jen se umyju a převléknu.“ Vzhledla k hodinám s vědomím, že už se na tu benefiční akci nedostane včas. „Musím ze sebe shodit tyhle hadry. Potřebuju tak patnáct minut.“

„Jasně.“

Faith vyšla z pitevný a stáhla si rukavice a plášť, který měla oblečený přes lékařský mundúr. V šatně se natáhla ke skřínce, aby zadala číselnou kombinaci, ale ruka se jí zastavila a musela to zkusit ještě jednou, než se jí podařilo zámek správně nastavit. V zámku to cvaklo, a tak popadla ručník a mýdlo a zamířila do sprchy. Vrhla se pod horký proud vody, rychle se umyla, otřela a oblékla si tmavé kalhoty, bílou hedvábnou blůzu a lodičky, v nichž ráno přišla do práce. Rozpustila si vlasy, projela je hřebenem, aby jí konečky hezky spadaly na ramena, a navlékla si sako. Za deset minut se pak připojila k Haydenovi, který na ni čekal v chodbě, a společně došli do výslechové místnosti.

Když vstoupili, zvedl se ze židle štíhlý muž, jemuž mohlo být jen lehce přes dvacet. Měl na sobě špinavé džíny, vybledlé modré tričko a boty, které vypadaly téměř stejně staré jako on sám. Dlouhé vlasy měl stažené do culíku.

Faith k němu napřáhla ruku: „Jsem doktorka McIntyrová.“

Ledbetter si s ní potřásl rukou pevným stiskem, který vůbec neodpovídal dlouhým štíhlým prstům. „Zahlédl jsem Crowa jen letmo, ale vypadal dost zbídačeně.“

„Vím, že to vámi včera dost otráslo,“ promluvil Hayden. „Měl jste ale možnost zamyslet se, kdo mohl chtít Crowovi ublížit?“

Muž zavrtěl hlavou. „Držel se v ústraní a potížím se, co vím, vyhýbal. Za posledního půl roku neměl ani žádného zákazníka.“

„Kdy jste naposledy viděl jeho děti?“

„Macy tu nebyla už roky. Nikdy jsem se s ní nesetkal. Dirk žije někde poblíž, ale nemluvil jsem s ním několik měsíců. S Crowem zrovna dobře nevycházeli.“

„Víte proč?“ zeptal se Hayden.

„Dirk chtěl, aby jeho táta půdu prodal a užíval si života. Crow o tom nechtěl ani slyšet.“

„A vy sám jste nikoho podezřelého okolo vrakoviště neviděl?“ chtěl vědět Hayden.

„Ne. Nikdo se tam neobjevil už pár týdnů.“

„Asi před měsícem a půl jste vezl pana Crowa k lékaři, je to tak?“ promluvila Faith.

„Jo, byl na tom špatně. Mazal jsem s ním do města, kde do sebe nechal trochu šfouchat a dloubat, ale nakonec doktorovi nedovolil nic udělat.“

„Takže si žádné léky nevyzvedl?“ zeptala se Faith.

„Ne. Tvrdil, že bourbon mu bude stačit. Zastavili jsme se v obchodě, kde si koupil karton šesti plechovek piva a dvě dvoulitrovky výběrovýho bourbonu. Po cestě se chtěl taky zastavit v drogerce a koupit si dva předplacený mobily a tabák. Furt ho žvýkal.“

„Dva předplacené mobily?“ ozval se Hayden. „Na co je chtěl?“

„To mi neřekl. Zajímalo ho jen, jestli mají navigaci a dá se na nich nahrát video.“

„Plánoval někam vyrazit?“ ptal se dál Hayden.

„Řekl mi, ať se tím nezatežuju, když jsem se ptal.“

„V jeho přívěsu jsme žádné telefony nenašli,“ podotkl ranger.

„Netuším, co s nima udělal.“ Ledbetter popotáhl a pohledem sklouzl k Faith. „Můžu Crowa vidět?“

Faith přikývla. „Pojďte se mnou – zavedu vás k němu.“

Mladík na okamžik ztuhl. „Jasně.“

Všichni tři prošli chodbou až k místnosti, kde bylo možné prohlédnout si tělo. Tam na ně už čekala Nancy s tělem pana Crowa, zakrytým prostěradlem. Když Ledbetter přistoupil blíž, Nancy cíp nadzvedla jen tolik, aby byla vidět tvář. Zpočátku se mladík držel zpátky, ale pak sebral odvalu a přistoupil k lůžku. Obličej se mu stáhl smutkem a lítostí. „Nechtělo se mi věřit, že je to vážně Crow, ale je.“ Ledbetter pak poplácal Crowa po rameni, otočil se a vyšel z místnosti.

Faith znovu zakryla mrtvolu a s Haydenem vykročila za mladíkem ven. Nancy zůstala uvnitř.

Ledbetter zavrtěl hlavou. „Všichni měli Crowa rádi. Byl to samotář. Občas to přehnal s pitím, ale nikdy nikomu neublížil. Bože, byl strašně zbitej. Nezasloužil si skončit takhle.“

Hayden mu položil ještě několik otázek, vzal si od něj kontaktní údaje a rozloučil se s ním. Nancy pak mladíka vyprovodila z budovy.

„Nechám udělat testy na narkotika a dám vám vědět, pokud se tam něco najde.“

„Díky, doktorko.“

„K službám, kapitáne Haydene.“

S kloboukem v ruce se vydal k výtahu a cestou se minul s Nancy, která mířila zpátky k Faith.

Když se dveře výtahu zavřely, Nancy se optala: „Doktorko, neměla bys náhodou už někde být?“

Faith se podívala na hodinky. Zatraceně. Takové zpoždění.

Teď už tam na ni čeká sál plný lidí. Dnes večer byla hlavní osobou, protože měla získat čestné vyznamenání coby dobrovolník roku od správní rady krizového azylového domu pro mládež. Ceny ji nezajímaly, ale chápala, že díky těmto událostem se sponzoři cítí dobře a jsou pak ochotnější otevřít peněženky.

Dojet domů a převléct se nebylo časově možné, a tak bude muset stačit jen nanést červenou rtěnku, stříknout trochu parfému a znovu si pročesat vlasy. O pár minut později už spěchala z budovy ústavu soudního lékařství s hlavou plnou čerstvých vzpomínek na Jacka Crowa.

TŘETÍ KAPITOLA

Pondělí 25. června, 17:15

Cestou do hotelu Driskill nechala Faith Macy Crowové vzkaz v hlasové schránce. Ještě spolu nemluvily, ale slečna Crowová jí slíbila, že se s ní během pobytu ve městě spojí.

Když Faith kráčela přes mramorovou vstupní halu, v duchu si opakovala tátovo oblíbené rčení „Vždy sleduj svůj cíl“.

A pro dnešní večer byl jejím cílem nový azylový dům pro mládež, jehož stavba měla započít v novém roce. K jeho otevření bylo potřeba získat posledních sto tisíc.

Smyčcový kvartet začal hrát „Clair de lune“ a Faith se protáhla za bílými sloupy směrem ke kulatým stolkům s křišťálovými vázami naplněnými kyticemi voňavých bílých růží a s prostírkami tvořenými zalaminovanými obrázky dětí z dětského domova.

Vydala se přímo k baru, kde si objednala dvojité martini. Několikrát upila s nadějí, že se jí podaří zastřít ubité tělo Jacka Crowa a přimět se nasadit úsměv pro dobro dřívějších známých jejích rodičů.

Několik dalších minut se zdravila s dávno vzdálenými přáteli a obšťastňovala je kultivovanými historkami z pitevního sálu. „Ano, princezna teď rozřezává mrtvolu, aby se užívala.“ Připomínala si dávná dobrodružství. „Nairobi bylo úchvatné, ale v Paříži jsme si bláznivě užili.“ A přijímala pozvání na oběd od dam, které neviděla už roky.

„Faith, už zase jsi tu všechny okouzila.“

S úsměvem se otočila ke známému hlubokému hlasu Petera Slatera, kterému přátelé říkali „Petey“. Faith ho znala od doby, kdy spolu hrávali na schovávanou v advokátních kancelářích jejich otců: Russella McIntyra a Petera Slatera seniora, kteří je vedli přes čtyřicet let.

Jeich otcové se poznali na vysoké škole, chodili na stejné semináře, a když jim táhlo na třicet, založili si vlastní kancelář. Jejich rodiny byly propletené od základů. Petey truchlil s Faith, když před deseti lety zemřela její matka a o pět let později i otec. Po březnové smrti Peterova otce ho oplakávala stejně upřímně jako Petey a jeho matka Margaret, která pro ni byla jako druhá máma.

Faith políbila Peteyho na tvář a s potěšením se nadechla známé vůně vody po holení, kterou používal i jeho otec. „Omlouvám se za zpoždění. Práce. Kde je Margaret? Ta výzdoba se jí mimořádně povedla.“ Margaret byla drobná šedesátiletá žena, která se vždy oblékala bezchybně a měla víc energie než ženy o polovinu mladší.

„Má drahá matka pluje někde sálem a rozhoduje se, jestli tady příští rok uspořádá benefici pro společnost upozorňující na riziko srdečního infarktu. Však mámu znáš: není spokojená, pokud nemá rozjednaných aspoň dvacet věcí najednou.“

„A jak se Margaret drží? Tohle je první akce od smrti tvého táty.“

„Občas je jí smutno, ale celkově to zvládá dobře. A varuju tě: mluvila o tom, že tě přizve do jedné své rady na plánování těchhle akcí.“

„Tvou mámu miluju – ale ne.“

Petey se zasmál. „Tak to hodně štěstí, až ji budeš odmítat. Tátovi se to nikdy nepodařilo.“

Faith si prohlédla místnost a přetékající množství květin, jídla i pití. „Ohledně výdajů na tyhle akce by mi připadalo jednodušší požádat členy představenstva, aby zkrátka vypsalí šek ve prospěch azylového domu, a bylo by hotovo.“

„Ani omylem. Nejenže tihle lidi večírky zbožňují, ale ještě by to mámu okradlo o příležitost uspořádat společenskou akci. Víš, že to miluje.“

„Nesmíš jí prozradit, že jsem to řekla, ale já je nemůžu vystát,“ podotkla Faith. „Jsem jak ryba na suchu.“

„Ale dobře to skrýváš. A tvoji rodiče by na tebe byli určitě hrdí.“

Matka ano, ale otec – možná, a možná taky ne. Matka ji podporovala za každých okolností, zatímco Russell McIntyre byl mužem skoupým na slovo – a po matčině smrti ještě víc. Svou malou holčičku rozmazloval všemi věcmi, které se daly za peníze pořídit, a přitom věřil, že si tím materiálním vykoupí všechny zmeškané večere, vystoupení a dovolené. V jádru všeho leželo to, že chtěl *syny*, a místo toho se musel smířit s adoptovanou dcerou.

Tina Waldenová, ředitelka krizového azylového domu pro mládež, se přiblížila k pódiu a zamávala na Faith s Peteyem. Měla na sobě námořnicky modré pouzdrové šaty, které tak úplně neseděly její statné postavě, nové balerínky, jež jí – soudě dle chůze – už způsobily pár puchýřů, a nenápadný make-up. Nicméně pro Tinu znamenalo jakékoli oblečení mimo obnošené džíny pokreslené fixem na látky, potřísněné barvami nebo bahnem velké úsilí.

„Je čas,“ ohlásila Tina.

Faith dopila zbytek martini s vědomím, že by si sice moc ráda dala ještě jedno, ale dnes večer je tu pracovně a zítra ráno musí brzy vstávat. „Tak jdeme na to.“

Petey doprovodil Faith na pódium, a když se postavila na stupínek, přistoupil k mikrofonu v jeho středu. Naznačil kvartetu, aby přestali hrát, a mrkl na matku, která ihned přerušila svůj hovor se senátorem a s úsměvem jim zamávala.

Petey se obrátil k mikrofonu a promluvil: „Dobrý večer, konečně se mi podařilo odchytit našeho opravdu vytíženého čestného hosta, ale nikdy se mi jej nedaří zadržet nadlouho. Jak rád říká: ‚Smrt si dovolenou nebere.‘“

Sálem se rozlehl smích a skoro padesátka hostů se začala usazovat na svá místa. Faith se mezi ně zadívala, ale obličej, který doufala, že najde, se jí objevit nepodařilo.

„Doktorka Faith McIntyrová se při oceňování trochu os-
týchá,“ pokračoval Petey. „Musel jsem ji k tomu přemluvit. Pokud jde o ni, byla by úplně spokojená, kdybyste se o jejích dobrovolnických aktivitách vůbec nedozvěděli.“

Zatímco si Faith prohlížela tváře hostů podruhé, Petey vypočítával její profesní a akademické úspěchy a taky seznam význačných případů, které se díky její práci podařilo vyřešit.

Asi dávalo smysl, že se tu Hayden neobjevil, rozhodla se Faith. Ocenění, které měla obdržet, neslo jméno po jeho zesnulé ženě, což byla rána, ze které se zřejmě nikdy nevzpamatuje.

Potlesk ze sálu ji vrátil do přítomnosti k Peteyho slovům: „S velkou radostí předávám čtvrtou výroční Cenu Sierry Haydenové za službu veřejnosti doktorce Faith McIntyrové.“

Faith se Sierrou se přátelily a právě *Sierra* ji před pěti lety mezi dobrovolníky přivedla. Když přítelkyni diagnostikovali rakovinu vaječníků, všichni byli ze začátku plní optimismu. Jenže vesmír se obrátil zády ke všem jejich modlitbám a jen pár dnů před Sieřinými třicátými šestými narozeninami si rakovina vzala jednoho z nejúžasnějších lidí planety.

Faith převzala křišťálovou vázu s vybroušenými jmény Sierry a jejím vlastním. V rukou se jí náhle zdála těžká a váha

vázy jako by pošlapala všechny filozofické argumenty o tom, jak je smrt součástí života. Chvilí jí trvalo, než dokázala promluvit.

Poděkovala správní radě a ředitelce azylového domu Tině a všem připomněla, že by „měli něco dát: možná aby je to maličko zabořelo, nebo třeba i hodně“. Pak sestoupila z pódia a náhle jí to druhé martini připadalo jako opravdu zasloužené.

„Doktorko, nechcete něco na zub?“ Otázka přišla od Kat Jonesové, jednoho z dětí, které v současnosti bydlely v azylovém domě. Kat střídala pěstounské rodiny až do doby před dvěma měsíci, kdy se přišlo na její těhotenství a Kat byla označena za „problémovou“. V tuto chvíli mezi ní a životem na ulici stál jen azylový dům.

Faith poděkovala barmanovi a otočila se k dívce s tácem jednohubek. „Díky, Kat. Nemám moc hlad.“

Kat nakrčila nos. „Já se vám nedivím. Tyhle rybí kousky smrdí jak návnada na žraloky.“

„To je divoký losos z Islandu a je velmi drahý.“

„Aby člověk mohl chytit velkou rybu, potřebuje návnadu, ne?“ K dívčině jemnému, drobnému obličejí příliš neseděl účes z tmavě hnědých vlasů protkaný fialovými a zelenými prameny ani několiknásobný piercing v uších.

Faith se zasmála. „Přesně tak to je.“

To děvče bylo chytré.

Kdyby dal někdo Kat učebnici, bránila by se. Ale když jí Faith věnovala repasovaný notebook, strávila na něm on-line hodiny čtením a prací. A přes pronikavou inteligenci se Kat protloukala životem ode dne, kdy se narodila. A těhotenství jí na její spletitou cestu za lepším životem postavilo další obří překážku. Šťastné konce byly pro dívky jako Kat vzácné jako květy šafránu.

„Takže si dáváte do druhé nohy,“ prohlásila Kat. „Pijete na kuráž?“

Na kuráž ne, ale možná na poskytnutí kratičkého oddechu od vzpomínek na dnešní pitvu. „Brzy to už tady zabalím a zavolám si taxi.“

„Ale vždyť je teprve devět.“

„Jsem vzhůru od pěti.“

„Tak to asi můžete vyrazit,“ opáčila Kat a nepatrně se k Faith naklonila. „Ale když odejdete, minete se s rangerem, který stojí kus za vámi. Zírá na vás.“

Faith se nemusela otáčet, aby věděla, že to je Mitchell Hayden.

„Hlavně mi neříkejte, že jste se dostala do potíží,“ řekla Kat. „Vypadá, jako by chtěl někoho sebrat.“

„Žádné potíže nemám. Ale co ty? Pořád se držíš naší úmluvy o neporušování zákonů v kybernetickému prostoru? Žádné nabourávání do systémů, aby ses tam porozhlédla?“

Kat pokrčila hubeným ramínkem, jako by si jen povídaly o brouzdání po internetu. „Žádné zákony neporušuju.“

Faith na ni netlačila. To děvče se snažilo a jí to tak úplně stačilo. „Bezva. Nenabídla bys tomu pánovi u baru ještě trochu jídla?“

Kat protočila oči. „Ten chlap snědl už celé dva tácy.“

„On a jeho žena věnovali pozemek pro výstavbu azylového domu. Bylo by fajn, kdyby byl spokojený.“

Kat se nepohnula. „Ten ranger spokojený nevypadá.“

To nevypadal nikdy. „Postarám se o něj.“

„Fajn. Jasně.“ S pokrčením ramen se Kat vydala k soudci.

Faith počkala, až bude dívka mimo doslech, a pak došla k Haydenovi. „Dobrý večer, kapitáne. Myslela jsem, že to nestihneš.“

Doby, kdy vídala Haydena a jeho zesnulou ženu pohromadě, ji přiměly uvěřit, že spřízněné duše opravdu existují. Po Sieřině smrti opustil Mitchell Austin a pracoval poblíž hranic. Teď se ale po čtyřech letech vrátil díky novému povýšení, kterému ale teprve přicházel na kloub.

„Hezká cena,“ podotkl Hayden.

Faith ji zvedla, aby viděl Sieřino jméno. „Je to pocta.“

Ranger se zadíval na vybroušená slova s tichou a záměrnou přímostí, až ji zamrazilo a v duši se jí na okamžik zachvěl pocit viny.

Před třemi týdny se zúčastnila prohlídky místa konání této akce. Výbor si hotel procházel skoro hodinu. Když se pak skupina rozpustila, Faith nikam nespěchala, a tak vklouzla do hotelového baru. Popíjela martini, když vedle ní na baru přistál Mitchellův kovbojský klobouk. Jeho omluvu, že zmeškal setkání výboru, odmávla rukou, objednala mu bourbon a snažila se s ním nezávazně povídat. O kevlarové vestě, která toho rána zachytila kulku, se ani slovem nezmínil, ale po dlouhé odmlce pronesl, že v hotelu bydlí. No a pak jedna věc vedla k druhé...

Sex byl čistě fyzický. Žádné líbání. Žádné řeči o lásce. Nikdo nehledal svou spřízněnou duši. A oběma to vyhovovalo. Od té doby se v tomhle hotelu setkali šestkrát. Oba zřejmě akceptovali, že to nemá budoucnost, a tak se snažili uchovávat to v tajnosti.

Tmavýma očima přejel rychle po její bílé blůze a kalhotách. „Vybrala jsi dneska večer hodně peněz?“

„Jo, a ještě jich přibude.“

„Omlouvám se za zpoždění.“

„Vůbec se neomlouvej.“

„Nějaké zprávy od dcery Jacka Crowa?“

„Nechala jsem jí vzkaz na záznamníku,“ odtušila.

Smrt byla v její práci neustále přítomná, ale Faith se v ní nikdy nenimrala.

„Pokoj číslo sedm set jedna,“ řekl.

Po páteři jí přejelo příjemné mrazení. „Doufám, že je to pokoj s výhledem.“

„Je tam postel.“

„To bude stačit.“